Et mærkværdigt Brev

fra en Mand, der som Medlem af Mormon-kirken lærte at kjende og indsee Mormonernes skrækkelige Bedragerier og beretter endeel om deres Skjændselsgjerninger.

(Oversat af Tydsk).

Særskilt Aftryk af „Dansk Kirketidende" Nr. 48-49, 1855.

Kjøbenhavn.
C. G. Iversens Forlag.
1855.

Historian's Office Library

The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

P
M209
B612mD
1855

Forord.

Efterfølgende Brev modtog jeg i sidst forløbne
Juli Maaned (1854) fra min Broder Chr. Bin-
er i Amerika, som der har skrevet det, som en
orhenværende Mormon. Jeg følte mig dreven til
t offentliggjøre det især af følgende Grunde:

1) Det gjør mig ondt, at min Broder har kunnet fæste Lid til, og tro Mormonernes afskyelige Løgne, da han ikke alene derved paa en sørgelig Maade har ført sig selv bag Lyset og foraarsaget Andre Sorg og Smerte, men ogsaa tillige tilføiet sig selv stor Skade.

2) Jeg anseer det for min Pligt, ved dette Brev at advare Enhver, som behøver Advarsel i denne Henseende, og vil lade sig advare.

D. Binder,
Bogbinder, boende i Hamborg.

St. Louis, i Juni 1854.

Kjære Broder Daniel!

Jeg lovede Dig og nogle flere Venner, at give Eder en fuldkommen sandfærdig og troværdig Beretning, og jeg vil opfylde mit Løfte. Du kan vise dette Brev til hvem Du vil, dog ønsker jeg navnligen at Mormonerne derhjemme maatte læse det. Enten de (Mormonerne) antage, at det er Løgn eller Sandhed, er mig ligemeget. Jeg beretter, hvad jeg indtil nu har seet, hørt og oplevet, og bevidner herved, at det er Sandhed.

Fuld af de største Forventninger tiltraadte jeg Reisen til Liverpool. Vi (jeg og min Kone), ankom dertil, hvor vi besøgte Forsamlingerne, og jeg kan ikke meddele Dig noget Særdeles derom, uden at

vi hørte en smuk Sang og følte os lykkelige. Dog maatte vi gjøre den sørgelige Erfaring, at det der staaer meget slet til med Kjærligheden. Kort at sige, det var ikke engang den Møie værd, at gaae fra St. Georg (i Hamborg) til Altona, for at see en saadan Menighed, endnu meget mindre derfor at gjøre en Reise fra Hamborg til Liverpool. Med et koldere Hjerte, end vi vare komne, forlode vi Liverpool og tiltraadte den besværlige Søreise, i det Haab, at vi vilde finde en bedre og fuldkomnere Menighed i St. Louis.

Dog maa jeg nu fortælle om vort „christelige" Reiseselskab; hvorledes Loban teede sig saa uteerlig og vanartig, at det hele Skibsmandskab ansaae ham for gal og Styrmanden vilde binde ham til Masten og gyde ham en Spand koldt Vand over Hovedet, — hvorledes han (Loban) truede Folkene paa Livet med sin Kniv og med at ville skyde Alle ned, og af, tilføiede os saa megen Hjertesorg, — det lader sig ikke beskrive. Hans Vrede blev stedse større, da jeg engang sagde til ham, at han var besat af en Legion Djævle. Hans Ven, en sand Bandit, en Skurk ophidsede ham desuden, og deres Had vendte sig især mod os, nemlig mig, Fechser og Lau, fordi vi bade med hinanden, indtil vi opgave vor sædvanlige Bøn og Gudstjeneste med hinanden, — da

havde Djævelen Ro. Dog, jeg vil ile bort over disse rædsomme Optrin, da jeg kun med den dybeste Afsky kan tænke paa saadanne „Sidste Dages Hellige". Saadanne Mennesker, i hvem der ikke findes den ringeste Gnist af Gudsfrygt og Selverkjendelse, der Intet vide om Anger, Omvendelse og Tro, ere døbte i den Herres Jesu Christi Navn! Hvilke Menigheder, der kan dannes af saadanne Mennesker, kan man let tænke sig. Saaledes blev da Reisen fortsat i stedsevarende Kamp og Strid med disse tvende Subjecter. For at fatte Alt i Korthed, vil jeg forbigaae det Øvrige, i denne Anledning, med Taushed. Jeg er fast overbeviist om, at hver vil modtage sin Løn. Os kunde kun den Tanke opretholde, at vi i St. Louis vilde see Enden paa alle vore Lidelser; thi der er en stor Menighed, — der vilde vi blive vederqvægede, trøstede og opbyggede, meente vi.

Vi ankom til St. Louis den 11 Novbr. 1853, ak, og vi vare saa haardt trængende til Trøst. Det Første, vi foretoge os, var at gaae til den Ældste, der forestod Menigheden, thi Carn (en Mormon-Apostel, der var sendt fra Amerika til Tydskland, og der virkede for at udbrede Mormonernes Lære) havde medgivet os en Anbefalingsskrivelse til ham, og desuden ved et Brev underrettet ham om vor

Ankomst. Dog havde han kunnet spare sit Papir og Blæk. Vi tænkte, at man venlig vilde byde os velkommen og hjælpe os med Raad og Daad, maaskee give os Natteqvarteer og idetmindste beværte os med en Mundfuld Brød og en Kop Thee, thi det var Aften; dog nei, vi havde stillet vore Forventninger altfor høit, — af alt dette fik vi *Intet*. Vore Koner meente, at de snart vilde blive afhentede, for nu atter at kunne sove i et ordentligt Værelse; dog, hvor fandt de sig skuffede, da vi kom tilbage og fortalte dem vor Modtagelse. Vi maatte altsaa endnu engang i en raa og fugtig Novembernat opslaae vore Senge i det kolde, luftige Skib, uden at have spiist og drukket Noget. Den anden Dag gik vi endnu engang til en anden Ældste; thi den egentlige Præsident var til den Tid slet ikke i St. Louis, men var bortreist. Dog, foreløbig sagt, hans Nærværelse vilde ingen Forskjel have gjort; „*thi som Herren er, saa følge ham Svende*", siger Ordsproget. Kort sagt vi gik til denne Ælstste. Modtagelsen var den samme, som hos den første, kold og deeltagelsesløs. Vi bad ham om at raade os; hans Raad var: vi skulde hjælpe os selv saa godt vi kunde, kun skulde vi Intet vente af *ham*. Enhver Landsmand, som vi her talte med, har behandlet os bedre end

denne „Jesu Christi Kirke af sidste Dages Hellige". Dette syntes mig end ikke i fjerneste Maade at have nogen Lighed med Jesu Menighed i de første Tider, i hvilken Frelseren gav sine Disciple „en ny Befaling, at de skulde elske hverandre", og sagde dem: „derpaa skal hver Mand kjende, at I ere mine rette Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed." Ogsaa kunde jeg gjøre den bittre Erfaring, at Apostlernes Lære i Jesu første Menighed, her aldeles ikke var i Brug nemlig den: „Værer gjæstfrie, laaner gjerne Huus, antager Eder de Helliges Nødtørftigheder o. s. v." Vi vare som regnede ned fra Skyerne, forladt af alle Mennesker, omendskjøndt her er en Menighed af 1500 Medlemmer. Tilfældigviis vare to Mormoner nærværende i St. Louis, hvilke vare fødte Schweitzere, og allerede længe havde været i dette Land og havde tilbragt over 14 Aar iblandt Mormonerne; den ene var en Læge, som nu levede af Jagten, den anden en Handelsmand, der ofte kom hertil i Forretninger og da opholdt sig en tidlang her. Disse hørte tale om os og kom paa Skibet. De antoge sig os saa godt, de formaaede, og bragte os under Tag. Da jeg nu udtalte min Forundring over Medlemmernes Kulde og Mangel paa Kjærlighed, svarede den Ene, at dette ikke maatte forundre mig, det var „den en-

gelske Charakteer". Kjære Broder! vedblev han, indtil nu er I bleven bedragen; see Eder nu for, at I ikke bliver bedragen endnu værre! — Jeg gjorde store Øine, da jeg ikke formodede, at høre Saadant af denne Mand; dog herefter har jeg endnu hørt mere. Nu nærmede Søndagen sig, som vi Alle hilsede med store Forventninger. Vi gik i Forsamlingen. Man havde sagt os, at jo nærmere vi kom Saltsødalen eller Zion, jo stærkere aabenbarede den Helligaands Kraft sig, dog vi bleve slemt skuffede. I denne Forsamling har jeg ikke sporet saameget som den ringeste Gnist af Guds Aand. Ja, jeg veed ikke, at jeg nogensinde har været i en christelig Forsamling, hvor jeg har seet saa mange letsindige Skikkelser forsamlede. De Talere, som optraadte, begyndte deres Tale med Spøg og endte dem med Narreri. Af en saadan Beskaffenhed ere næsten alle deres Forsamlinger, paa en saadan Maade underholde de Tilskuerne, og der bliver leet meget. Jeg behøvede ikke mange Grunde, for at blive overbeviist om, at den Helligaand der ikke havde sin Bolig. Min Tro blev slemt rystet og nedreven. Skulde Gud have givet saadanne letsindige Mennesker det store Paalæg at „advare" Verden og tilraabe den: „omvender Eder, thi Enden er kommen nær!" o. s. v. Skulde Gud have

lagt en saa vigtig Opgave i disse Letsindiges Hænder? At foreholde Verden Døden og Livet, Velsignelsen og Forbandelsen? Skulde Disse domme Verden? Min Overbeviisning sagde Nei! Min Tro paa denne „Kirke" naaede ikke videre end til jeg ankom til St. Louis. Undergjerninger, Talen med fremmede Tunger o. desl. har jeg ikke seet Noget til, ei heller har jeg nogensinde seet, at Nogen har modtaget den Helligaand, naar „de Ældste" lagde deres Hænder paa dem. Hvorledes kunde de meddele, hvad de ikke selv besidde? Min Beslutning var snart fattet. Jeg og min Kone vendte om og bekymrede os ikke mere om Kirken, og Kirken og de Ældste have heller ikke bekymret sig om os. Dog efter 8 Uger faldt det Kirkens Præsident ind, at vi tydske Mormoner vare her, og da der netop var kommen en Schweitzer Ældste, der kunde tydsk og engelsk, saa vilde Eldrig grunde en tydsk Forsamling, og lod os alle indbyde at komme til ham; men jeg sagde ham kort, at jeg intet Samfund kunde have med saadanne Mennesker. Den Ene troede ikke at der var en Gud til, den Anden troede ikke de Dødes Opstandelse. Hvad Lobans forannævnte Ven troede, har jeg ikke kunnet erfare, dog saameget veed jeg, at han paa Skibet flittig studerede i Kotzebues dramatiske Skrifter. En Bi-

vel har han aldrig taget i Brug. Den Schweitzer Ældste var aldeles ingen Christen. En god Corporal kunde han være. Af saadanne Bestanddele blev den tydske Menighed sammensat. Loban blev Præsident, hans Ven blev Ældste, og et ungt Menneske, som netop var bleven døbt og ikke havde Kundskab om Noget, blev Lærer o. s. v. Jeg blev endnu engang indbuden til at komme, thi nu var der dannet en Menighed, men jeg blev min Beslutning tro. Jeg havde allerede hørt, seet og oplevet saa Meget, at jeg maatte forkaste „Kirken" med dens ugudelige Pak.

Jeg maae nu meddele, at Baptistlæreren Carl West ved den Tid besøgte mig og bragte mig et Brev fra vor Broder Vilhelm. I Begyndelsen blev jeg bestyrtet og skammede mig for ham, men da han herefter oftere besøgte mig, og han er en Mand, til hvem jeg kunde fatte Tillid, fortalte jeg ham Alt, hvorover han høiligen forundrede sig. Meget forekommende tilbød han at hjælpe mig, saa godt han formaaede, men jeg behøvede Intet; den første Nød var jo lykkelig overstaaet.

Imidlertid ankom ogsaa de andre tydske Mormoner her. Jørgensens Enke, Hoots og Pipgras af Slesvig og nogle Andre. Derefter kom ogsaa Zwingmann og bragte endnu Nogle med. Ingen

af dem besøgte mig; thi naar Nogen spurgte efter mig, sagde man dem, at de ikke vidste hvor jeg boede, og saaledes søgte man at omgaae Folk. Jeg blev nu meget bagtalt og mange Løgne bleve udspredte om mig, indtil jeg endelig engang vilde besøge Zwingmann. Han boede i den anden Ende af Staden, og da jeg gik ind i et Huus for at sporge efter ham, kom jeg tilfældigviis ind til Jørgensens Enke. Hun var syg af Strabadser og Græmmelse, og mit Komme var ikke skikket til at trøste hende; thi jeg meddeelte hende mine Tvivl og Betænkeligheder. Jeg raadede hende, at søge Raad hos en duelig Læge, hvilket jeg vilde besørge for hende. (Thi al Haandspaalæggelse og Salven vilde ikke hjælpe). Hun troede at naar Carn kom, vilde han nok igjen bringe Alt tilrette. Dog jeg havde ingen Tillid mere, hverken til Carn eller nogen anden af disse Bedragere. Hvem der allerværst er bleven bedragen, det er Md. Jørgensen. Hun havde ganske sat sin Lid til Carn, og i Liverpool havde hun overleveret ham alle hendes Penge og skjænket ham 100 Thlr. (133⅓ Rdl.) til hans Reise til Saltsødalen. Han havde ogsaa overtalt hende til at udbetale ham Tienden, hvilket hun ogsaa var lettroende nok til at gjøre. 600 Thlr. (800 Rdl.) gav hun ham som Tiende. Ogsaa

havde Carn i hendes Navn affluttet en Contrakt for Reisen til New-Orleans og betalt 400 Thlr. ($533\frac{1}{3}$ Rdl.). Men dette Skib vilde hun ikke reise med, og disse Penge har hun ogsaa tabt. Dernæst har hun betalt ham 54 Pund Sterling (486 Rdl.) for Oxen, Vogne og Proviant til Reisen gjennem de øde Sletter. Nu havde hun ingen Penge mellem Hænderne, thi hun havde givet Carn dem i Forvaring, og hun ventede med Længsel hans Ankomst. Endelig kom han, efter en lang og besværlig Reise. Paa hans Skib udbrød de ondartede Børnekopper og Mange ere døde. De Danske var det gaaet endnu værre. Af dem skulle være mellem 70 og 80 døde af Cholera. Her i St. Louis er alene 40 af dem døde. De havde havt mange Ulykker, og dog ville de Ældste indbilde Folk, at saadant Noget ikke skete hos dem, fordi Gud tog dem i Beskyttelse. For nogle Aar siden sprang der et Dampskib, med Mormoner, i Luften. Dette fortie de viseligen hos Eder. Da nu Carn var ankommen her, skyndte de Tydske sig med strax at besøge ham; dog Alle fandt at han mægtigen havde forandret sig i sit Forhold mod dem. Han var kold og frastødende, thi nu behøvede han ikke de Tydske mere. Jeg gik ikke til ham, men vilde see, om han her vilde søge mig ligesaa hastig, som han

søgte mig i Hamborg. Efter 8 Dage kom han. Jørgensens Enke fordrede sine Penge tilbage, og — han gav hende dem, men hvor forskrækkedes hun, da han paastod, at hun ikke havde skjænket ham 100 Thaler (133⅓ Rdl.) men 100 Pund (900 Rdl.) til hans Reise. Her hjalp Intet, han beholdt disse Penge. Nu bleve hendes Øine aabne og hun saae i hvilke Hænder hun var falden. Hendes Datter sagde til Carn, at Moderen vilde døe af Græmmelse, — haardhjertet svarede Bedrageren: „lad hende døe!" Nu henvendte hun sig til denne og hiin Ældste, men det viste sig, at det kun var at anklage den ene Djævel hos den anden, der endnu var værre.

De fleste af de Ældste have ved allehaande Bedragerier og Skjælmstykker vidst at berige og tilvende sig de arme Udvandreres Formue. Mange, mange Beviisligheder kunde jeg fortælle, dog Pladsen er for lille. Der gives ingen Synd, ingen Skjændselsgjerning, som ikke gaaer i Svang blandt disse Mormoner. Derfor prædike de heller ikke i de forenede Stater, thi her ere deres slette Streger allerede længe bekjendt. Jeg veed fra gode Kilder, at de i Nauvoo have udøvet de rædsomste Forbrydelser, hemmelige Mord og afskyelige Ugudeligheder. De bedre Mormoner paastaae, at Kirken (d. e. Mormon-Folket) vil blive Dyret,

hvis Tal er 666 (Aab. 13, 18), den vil blive Dyret der har to Horn og taler som Dragen (Aab. 13, 12). Den, der engang er kommen der, kan ikke saa let komme bort igjen. En Mormonfamilie, som boede i Saltsødalen og igjen vilde drage bort derfra, blev underveis anfalden af Indianere, udplyndret og berøvet Alt. De maatte vende tilbage, og i Saltsødalen saae de deres Muuldyr igjen. Nogle Mormoner havde forklædt sig som Indianere og udplyndret dem. Ogsaa bliver der nøie vaaget over Medlemmernes Brevverling. Hvem som allerede er bleven indviet i det høie Præstedoms Hemmeligheder, mister Hovedet, naar han forraader Noget deraf. Her i St. Louis og i Omegnen skal være idetmindste 4000 frafaldne Mormoner. De Fleste af de Danske, som forhen vare Baptister, ere blevne siddende nogle hundrede Mile ovenfor St. Louis, og have sagt, at de ikke ville reise videre med saadant ugudeligt Pak. Omendskjøndt her, som det hedder, er en Menighed paa 1500 Medlemmer, er der dog maaskee neppe 10 Amerikanere iblandt dem, de andre ere alle Englændere.

Dog jeg kommer igjen tilbage til Carn. Han beholdt Pengene. Md. Jørgensen vilde anklage ham og gik derfor til en Procurator, men der var Intet at udrette. Ikke engang de 54 Pund (486 Rdl.)

kunde hun faae tilbage igjen. Carn, den gamle Yankee, kjøbte Anviisningen for 44 Pund, og lod sig udstede et Beviis for, at de 54 Pund skulde betales til ham. Han har medbragt mange Kister med Varer, hvilke han der vil sælge for det dobbelte. Da han endnu var i Hamborg, sagde han ofte: naar han havde Evne og Midler dertil, vilde han saa gjerne hjælpe de arme tydske Brødre, at de kunde komme ud af deres Elendighed; dog, I Arme! naar I skulle vente efter denne Yankee, ville I komme til at vente til Dommedag. Ogsaa behøver I ikke at vente efter Hjælp fra Saltsødalen, thi der vil man kun have, det kunne I see af Md. Jorgensen. Naar ingen Rige i Tydskland vil hjælpe Eder, kunne I vedblive at vente bestandig. Og I, der have Noget at tabe, I ville blive Alt berøvede, og om I ikke før bliver det berøvet, i Saltsødalen vil man snart tage det fra Eder. Carn vilde ogsaa gjerne bedragerisk have tilvendt sig Md. Jorgensens øvrige Formue, og foregav, atter at ville give hende det i Saltsødalen, men da vilde hun have tabt alt. Denne Skjælm havde meent i hvert Tilfælde at kunne tilegne sig det i Saltsødalen da han gjerne vilde have hendes Datter til Kone foruden den Kone han havde der. Ogsaa havde han talt til en Datter af Hoot fra Slesvig i samme

Anledning; ogsaa hende vilde han have til Kone, og hendes Moder ligeledes. Dog I ville vel neppe kunne tro det, den sidstnævnte (Hoots Kone) havde allerede udseet sig en anden Mand og forlovet sig med denne, og det en ung Skræddersvend, et Menneske paa 20 Aar. Alt dette er her kommen for Lyset og kommen til Alles Kundskab. Hvad Hoot, hendes Mand, vil sige dertil, veed jeg ikke. Hvilke rædsomme Ugudeligheder! — Man havde nu sammenskrabet saa mange Penge fra de faa tydske Udvandrere, at Reisen til Saltsoen kunde blive tiltraadt. Der var den arme Pipgras; ham har de ganske udplyndret; en anden, ved Navn Erich ligeledes. Zwingmann, saa klog han ellers vilde være, blev ogsaa klippet; om han atter erholder sine Penge, vil Tiden vise. Den 20 Mai tiltraadte de Reisen. At jeg ikke reiste et Skridt videre med dem, behøver jeg vel ikke at sige. Ogsaa Md. Jørgensen og Zwingmann reiste ikke med. Man havde bragt saa mange Mennesker sammen, thi der vare endnu nogle Subjecter ved Daaben indlemmede i „det hellige Folk", saa at Pengene langt fra ikke vare tilstrækkelige til at anskaffe de til Reisen fornødne Levnetsmidler. Man havde allerede i Forveien gjort Regning paa 40 Døde, og jeg troer neppe, at Fechser, som her blev hjemsøgt af mange Sygdomme (Vat=

tersot, Cholera), vil naae Saltsøen. Hans Kone skreg høit: „Vi ere bedragne! Vi ere bedragne!“ Pipgras fra Slesvig vaklede ned til Skibet. Ak, han var saa gjerne bleven her tilbage, men hans Forhold drev ham fremad; han var bunden. Grædende tiltraadte han sin Reise til „Zion“, Erich ligeledes. Alle vare bevæbnede indtil Tænderne, og det skal ikke være noget sjeldent, at Pillegrimene opføre blodige Scener med hinanden indbyrdes. De Tydske skulle ogsaa have udladt sig med, undervejs at ville myrde deres Anfører. Det maa være nogle herlige Faar i deres „Christi Hjord!“ Familien Hoot var ikke at opholde; man havde lettere kunnet hæmme Missisippifloden i dens Løb, end opholde denne fanatiske Qvinde fra at gaae til „Zion“. Hun er et slet Fruentimmer. Loban, Fører eller Ældste, og hans Ven ere af samme Sindsbeskaffenhed. De borgede, kjøbte og laante saa meget, som man vilde betro dem, og droge bort uden at tilbagelevere det Laante eller betale det Kjøbte. Som jeg her tilforladelig har faaet at vide, er der given en Aabenbaring, at de skulle tage Alt med af „Babel,“ hvad de kunne erholde, thi hvad de medtoge, fravendte de Djævelen. Mærkværdigt er det, at disse Mennesker ogsaa bestjæle og bedrage hinanden indbyrdes. For slet Levnet, bliver Ingen ude-

lukket, thi saa vilde der kun blive Faa tilbage, men hvo som tvivler om deres Lærdom og ikke kan tro, at Saltsødalen er Zion og Brigham Young en Prophet, han bliver skarp iagttaget. — Idet jeg skriver dette, er Lobans titomtalte Ven -kommen tilbage, efter 3 Ugers Ophold i Leiren. Han gjør den skrækkeligste Beskrivelse af de stakkels Menneskers Tilstand, hvoraf man kan see, at det endog er bleven dette slette Menneske for slemt iblandt dem. Han mener, at ikke een Eneste vil komme derfra med Livet, de maa forsmægte paa Veien. Ogsaa Indianerne skulle i dette Aar vise sig meget fjendtlige. Han bekræfter ogsaa, at de have til Hensigt at myrde deres Anfører, som ogsaa, at Anførerne have tilladt sig de skammeligste Bedragerier mod deres Brødre, osv.

Jeg har her hørt Ting, og det af Medlemmer, men som naturligviis ikke ville tage Deel i de forfærdelige Ugudeligheder, at man maa ræddes og grue derover; navnlig fortælle de om een af de grueligste Synder, der øves der, Fleerkoneriet. De fortælle ogsaa, at i Templet bliver begaaet de afskyeligste Forbrydelser, lignende eller endnu værre, end de, man læser om de gamle Hedninger, naar de holdt Gudstjeneste for deres Gudinde Venus.

Joseph Smith har ligeledes levet i og bedreven

de grueligste Synder, navnlig Fleerkoneri, og for at besmykke sine Skjændselsgjerninger, er han rykket ud med en Aabenbaring, hvilket han, kort for han blev myrdet, selv har bekjendt med Taarer i Öinene for nogle af sine Fortrolige. — Joseph Smiths Broder, forhen en Apostel i Kirken, ankom for nogen Tid siden hertil. Han saae ud som en Landstryger. Forhen har han havt mange Koner, men nu har han tilsat alt sit Gods. Han er anklaget for Tyveri, som ogsaa fordi han har voldtaget to unge Piger, og han blev her bragt i Fængslet.

Carn er nu afreist og Eldrig er bleven Præsident for Kirken i St. Louis. Begge have tilegnet sig saa meget af de stakkels „Helliges" Gods og Penge, som de kunde faa fat paa. Carn sagde til Madam Jørgensen: „har jeg ikke velsignet Eder, og skal I ikke ogsaa velsigne mig?" Han har bedraget hende for omtrent 3000 Mark (1600 Rdl.), det kalder han at velsigne hende! — og dog har han ikke en Penning tilovers, som han kan afsee, for at lindre hans faa tydske „Helliges" Lidelser, som nu lide Mangel paa Alt, og ligefuldt skulle tiltræde deres Reise til Saltsodalen!

Jeg maa nu slutte. Jeg har maattet sammendraget Alt i Korthed, men jeg kunde endnu

skrive mange Ark fulde. Hvem som ikke vil tro det, han lade det være; — han komme selv og see og erfare! — Her ere mange Englændere, som vare rige i deres Hjem, men nu ere bedragne for Alt, hvad de eiede. Omendskjøndt jeg skammer mig over min Lettroenhed, vil jeg dog ikke skamme mig ved at skrive den hele Sandhed, for at mine Brødre og Landsmænd kunne tage sig iagt for Bedragerne.

Din oprigtige Broder
Chr. Binder.

Hos undertegnede Forlægger faaes:

Jensenius, Kort Begreb om den egentlige Mormonisme.

Jensenius, Mormonernes Lære og de Kristnes Tro. 38 Sk.

Kierkegaard, P. Chr., Om og mod Mormonisme. I. 24 Sk.

Grundtvig, N. F. S., Festpsalmer. Syvende Oplag. 160 Sider. Ottende Oplag, der bliver forøget med 60 nye Psalmer, er under Pressen.

Kragballe, Chr. M., Kirkelig Samler. Aarg. 1855. 1 Rdlr. Udkommer i Hefter à 24 Sk.

Kragballe, Chr. M., Apostelen Peders Levnetsløb, 10 Sk.

Nordam, H. C., Den romerske Kirkes Indbydelse til de Troende i Danmark. 8 Sk.

Nordam, H. C., Den Tridentinske Troesbekjendelse. Belyste. 1ste Stykke 8 Sk. 2det Stykke 16 Sk.

Kjøbes 25 Expl. af hver af Dr. Nørdams 3 Piecer leveres de til halv Priis.

C. G. Iversen,
st. Kjøbmagergade Nr. 9,
ligefor Postgaarden.

Trykt hos J. C. Scharling.